

A legédesebb támogatónk

A Halbritter család neve minden győri számára ismerősen cseng, s minden bizonnyal Halbritter Mátyást sem kell bemutatni. Neve és a Győri Keksz egybeforrt az évek során, amely már önmagában elég volna, hogy helyet kapjon a Széchenyi Alumni Magazinban. Ám annál többet köszönhet neki a város: annak idején ugyanis ő is segített abban, hogy főiskolából egyetemmé „magasodjon” intézményünk.

SZÖVEG: PARDAVI MARIANN • FOTÓ: RACZENBÖCK ALIZ

Mikor a pályaválasztás kényszere elé állította az élet, mint sok más tizenévesnek, Halbritter Mátyásnak sem rajzolódtak ki konkrét célok, szakmák a fejében. A szülei terelték az „édes élet” irányába...

s hozzátette, hogy egyébként nem tartja magát édesszájúnak. – Bár tény, hogy a Negro cukorkát nem tudom visszautasítani, része a napi rutinnak. Középiskolás korom óta dohányzom, ha keserű a szám, el-

vezető, műszaki igazgató, igazgató, s aztán elnökké választották. Az édes életet nemcsak a kekszgyár testesítette meg: nyugdíjazása előtt másfél évtizedig elnökölt az Édességgyártók Szövetségénél. A Győri Keksz rengeteg közösségi megmozduláshoz adta a nevét, így nem volt meglepő, hogy annak idején az Universitas–Győr Alapítvány nevében Szekeres Tamás is kopogott Halbritter Mátyás irodájának ajtaján.

– Gyerekkoromban nagyapám sokat emlegette, hogy a városunknak égető szüksége volna egyetemre. Olyan bélyegeket ragasztottak Győrré, mint „ipari, proli város”, „ahol bunkók élnek”, „gyenge a szellemi élet” és így tovább... Tény és való, ezekben volt is némi igazság, pontos-

„A Győri Keksznél megtanultam küzdeni, végigvinni a kitűzött célt, s úgy vélem, egy egyetem esetén is ugyanilyen kitartóan kell dolgozni.”

– A három gyerek közül én voltam az, aki szívesen sürgölődött a konyhában. A szüleim – látva a lelkesedésemet a sütő- és édesipari technikumba íratlak – elevenítette fel a pályaválasztás nehézségeit, majd a gyakorlati órákra terelődött a szó. – A gyakorlatot a Budapesti Csokoládégyárban töltöttem, ahol a tanulókat általában hármasával osztották be. A napunk általában úgy indult, hogy együtt ráálltunk a mérlegre, amely rendszerint százkilencvenöt kilót mutatott. A cél az volt, hogy a műszak végére a mérleg nyelve kétszáznál álljon meg. Addig tömtük magunkat édességgel, míg teljesítettük az örült célt – mesélte nevetve diákkori csínytevéseit,

szopogatok egy Negrót, utána máris jobban esik a cigaretta – nevette el magát. – Igaz, a kávéval ugyanígy állok: soha nem gyújtok rá, amíg nem kávézom, és addig nem kávézom, míg nem reggelizem.

„Úgy vélem, a Széchenyi István Egyetem sokat tett és tesz azért, hogy Győr más megvilágításba kerüljön.”

Még tizenhét éves sem volt, amikor szerződést kötött vele leendő munkaadója, így aztán előbb lett kekszgyári, mint hogy odakerült volna. Kijárta a ranglétrát: volt gyakornok, aztán technológus, majd termelési, aztán szervezési osztály-

san ezért álltam az egyetemalapítás gondolata mellé. Úgy vélem, a Széchenyi István Egyetem sokat tett és tesz azért, hogy Győr más megvilágításba kerüljön. Persze annak idején sokan tartották úgy, hogy nem sül ki belőle semmi, s nem kevés ellen-

drukkerünk is volt. A Győri Keksznél megtanultam küzdeni, végigvinni a kitűzött célt, s úgy vélem, egy egyetem esetén is ugyanilyen kitartóan kell dolgozni.

Legédesebb támogatónk azonban nemcsak az Universitas–Győr Alapítványnál kuratóriumi tag, hanem számos más szervezetet is pártfogol. Támogatja a Győri Keksz Nyugdíjas Alapítványt és a Győri Keksz Dolgozói Alapítványt, titkára a Győri Lions Klubnak, melyet tavaly az ország legjobb Lions Klubjának minősítettek, illetve elnöke az Innonetnek, az Innovatív és Technológia Központnak, melyet a kis- és közepes vállalkozások fellendítésére hoztak létre. Ez utóbbinak tulajdonosa az Universitas–Győr Alapítvány is, melyet Halbritter Mátvás képvisel. Az Innonetről elárulta azt is, hogy jelenleg ötszázmillió forintos fejlesztése tart a befejezés előtt, amellyel további kisvállalkozásoknak tudnak segítséget adni. Örömmel tölti el, hogy a kilencvenes évek elején segítő kezét adhatta a város női kézilabdacsapatának, s így a Győri Keksz ETO négy olimpiai bronzérmessel is büszkélkedhetett.

– Ugyan rendszeresen kapunk tájékoztatást, azonban nem követem figyelemmel az alapítványok révén lehetőséget kapott patronáltak sorsát. Büszkeséggel tölt el, ha olyan vállalkozás sikeréről olvasok, melynek közvetett módon én adtam meg a kezdő lökést. Felemelő érzés tudni, hogy a Waberer's Holding már nemcsak a saját ügyeit egyengeti, hanem segítő kezét nyújt a hallgatóknak is. Talán tényleg a génjeimben lakozik a segíteni, a tenni akarás, hiszen már nagyapám is hasonlóan tevékeny volt. Egészen elképedtem, mikor egy régi dokumentumban megtaláltam, hogy hány és hány szervezet élén állt. Csak egy példa a sok közül: a múlt század húszas éveiben az Észak-dunántúli Kereskedelmi és Iparkamara elnöke volt – azonban akkor ez a feladat körülbelül öt megyére terjedt ki... Nem kis munkája lehetett benne! Sokszínűségét és jó lelkét bizonyítja, hogy az elárult gyermekek mellett is kiállt az Árvaszék (a jelenlegi Gyámhatóság) elnökeként – mesélt

Halbritter Mátvás az egykori kekszgyár előtt

a családjáról Halbritter Mátvás, s azt is elárulta, hogy a húsuparban nevet szerző dédapjának köszönheti Magyarország a virslit.

Szigligeten töltjük a feleségemmel, ahol megfordul a nagy család és sok-sok barátunk is. A reggelt általában úszással kezdjük, csak utána

„Büszkeséggel tölt el, ha olyan vállalkozás sikeréről olvasok, melynek közvetett módon én adtam meg a kezdő lökést.”

A győri kekszgyár szakmai lépcsőit megjárva végül mint a cég első embere vonult nyugdíjba, de ahogy a fentiekből is olvasható, nem unatkozik.

– Az évnek számomra két része van: a nyár és a tél. A részemről kora tavasztól novemberig tartó nyarat

jöhetnek a napi teendőik. A hához négyezer négyzetméteres kert tartozik, szóval munka akad vele bőven... Ez a nyár különösen szép volt, de már várom a tél kihívásait, mikor besűrűsödnek a programok az alapítványoknál. ■